

«A la pràctica de l'exercici, no hi havia prou confiança dels clients cap a una dona»

Amb només 24 anys va ser una de les primeres a col·legiar-se i començar a exercir de passant al despatx del conegut lletrat gironí Josep Maria Martí i Tarré. Nascuda a Roses l'any 1950, Seseras porta més quaranta anys treballant en la professió d'advocada. Ha exercit de defensora del ciutadà de Girona durant pràcticament deu anys. Ha estat assessora legal del primer centre de planificació familiar de Girona i del primer equip municipal d'infància i adolescència en risc.

Nascuda a Roses l'any 1950, Seseras porta més quaranta anys treballant en la professió d'advocada. Ha exercit de defensora del ciutadà de Girona durant pràcticament deu anys. Ha estat assessora legal del primer centre de planificació familiar de Girona i del primer equip municipal d'infància i adolescència en risc.

Quan va triar estudiar la carrera de dret, ho tenia clar?

Em vaig llançar als estudis sense un gran convenciment. No tenia una vocació brutal ni tampoc venia de família d'advocats ni de juristes. El plantejament d'estudis dels anys seixanta era diferent al d'ara. També em vaig trobar una època molt convulsa. Estem parlant de ple franquisme, vaig viure la carrera de manera molt política i social perquè era una època de molta efervescència.

Hi havia gaires dones estudiant aquesta branca?

En l'època quan jo estudiava ja n'hi havia. No era igualitari, ni molt menys, perquè hi havia molts més nois. Ja n'hi havia de dones que estudiaven, el que passa és que potser després els homes s'hi dedicaven tots, a l'exercici de la professió, i les dones algunes ho deixaven. No n'hi havia tantes que es dediquessin a l'exercici lliure. Moltes dones tiraven cap a fer unes oposicions a l'administració i coses d'aquestes.

En el seu cas va optar per dedicar-se a l'advocacia. Va ser complicat començar?

Un cop acabada la carrera vaig decidir que no volia fer oposicions i que em volia dedicar a l'exercici lliure de la

professió. No tenia grans vincles, ni familiars amb despatxos en marxa. Era un món que m'era bastant aliè. Vaig decidir buscar algú que em deixés fer de passant, que era la manera més habitual de començar. Vaig tenir molta sort i vaig entrar amb un advocat molt conegut a Girona, en Josep Maria Martí i Tarré. Era un home molt llest, molt bon penalista i tenia molta clientela. Un advocat dels que marcaven en aquella època. A més, era molt de delegar, que a vegades no passa, i de seguida em vaig poder llançar a fer coses pel meu compte perquè em donava molta confiança.

Paral·lelament, també va ser de les primeres dones que es van col·legiar a Girona.

Devia tardar un parell d'anys des que vaig acabar la carrera, a col·legiar-me i començar a treballar. Tenia 24 anys. De dones col·legiades n'hi havia segur, però era gent que treballava al col·legi o bé feien d'administrativa. Jo vaig ser la primera dona que va fer un judici a l'Audiència de Girona.

Com va ser per a vostè aquest primer judici?

Em vaig sentir molt emparada perquè tot el personal que formava part de la sala estava molt encuriolit. Tothom s'ho va prendre amb molta solidaritat. Sempre explico l'anècdota que hi havia una mica de discriminació, però en el sentit que més aviat estava sobreprotegida. Et miraven molt i et valoraven diferent perquè no n'hi havia, de dones. En canvi, a la pràctica de l'exercici era més complicat. No hi havia prou confiança dels presumptes clients cap a una dona.

Una cosa era l'Audiència i una altra, el despatx.

A l'Audiència, molt de respecte, molta curiositat, però pel que fa al despatx, ja era més difícil. La gent quan t'havia d'encomanar un assumpte que per a ells era molt important continuaven tenint la idea que un home els defensaria millor. En un dels primers despatxos col·lectius que vaig estar, érem dues o tres dones i el marit d'una d'elles es va incorporar més tard. Era curiós veure com els clients ens miraven i no podien evitar demanar ser atesos per ell.

I la dona com a clienta?

Abans les dones anaven menys pels despatxos. Si agafem per exemple el dret mercantil, encara que la senyora participés en una empresa, el gerent o el director, que era un home, era el que anava a l'advocat. Separacions i

divorcis, per sort o per desgràcia, no n'hi havia tants. Quan vaig començar la llei de divorci no existia, ens movíem amb separacions eclesiàstiques molt dures. En altres coses sempre era més habitual que l'home representés la dona, perquè dels temes importants ja se n'ocupaven ells.

Anys després, creu que la situació de la dona al món jurídic ha canviat?

Crec que la posició de la dona en el món judicial ha canviat al 100%. Hi ha hagut un empoderament de les dones. Jo no sé si totes tenen la convicció de feministes o no la tenen, ni de bon tros, però penso que en aquest camp s'ha normalitzat molt, potser més que en el món de l'empresa privada. Hem passat del fet que n'hi havia només una, a que tot un tribunal o tota la composició d'una sala pugui ser pràcticament de dones.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2017/11/26/practica-lexercici-no-hi-havia/881570.html?utm_source=rss